

Jennifer Probst

Ik geef me over

ISBN 978-90-225-6823-1
ISBN 978-94-023-0203-5 (E-BOEK)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *All The Way*
Vertaling: Jeannet Dekker
Omslagontwerp: Barbara van Ruijven | B'IJ Barbara
Omslagbeeld: © Forewer
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2013 by Jennifer Probst
This translation is published by arrangement with Entangled Publishing, LLC. All rights reserved.
© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dankzij muziek – en boeken – ben ik een beter mens geworden. Mijn dank aan al diegenen die de wereld op zo veel manieren mooier hebben gemaakt.

Voor Frank, een held die zijn magie nooit verliest. Je hebt een jong meisje aangemoedigd om te dromen van liefde en schoonheid en hartstocht en een meeslepend leven. Om niet alleen de wijn te proeven, maar de hele beker leeg te drinken. Ik had het kunnen weten: *The best is yet to come.*

Voor mijn man, van wie ik altijd heb gehouden... met hart en ziel.

‘Hé, Gavin, kun jij tafel drie nemen?’

Gavin Luciano draaide zich om en keek zijn jongere broer Brando aan. In Brando’s donkerbruine ogen verscheen de vertrouwde uitdrukking, zowel smekend als opstandig. Zijn broer verplaatste zijn gewicht van de ene op de andere voet.

‘Het is crisis in de keuken en jij wilt dat ik ober ga spelen? Ik dacht dat we het erover eens waren dat de bediening jouw taak is?’

De opstandigheid bleek sterker. ‘Ik moet naar de wc.’

Gavin trok een wenkbrauw op. ‘Tafel drie kan vast wel tien seconden langer wachten.’

‘En ik moet Tracey bellen. Ik heb gezegd dat ik dat om zes uur zou doen.’

‘Mmm. Tja, ik had het kunnen weten. Jij maakt je liefjes altijd rond etenstijd het hof.’

‘Toe nou.’

Gavin onderdrukte een glimlach en vroeg zich af of zijn broertje wist dat hij in staat was tot blozen. ‘Stuur haar maar een berichtje. Ik neem jouw tafel over, dan kun jij naar de wc. Tracey zal nog een uurtje moeten wachten.’

Er verscheen een frons op Brando's gezicht, maar hij ging er niet tegenin. Deze keer in elk geval niet. 'Goed dan.' Hij rende de keuken uit.

Gavin probeerde zich te herinneren of hij ooit zo jong was geweest. Had hij ooit die leeftijd gehad waarop zijn gezicht elke wellustige gedachte had verraden en zijn driften sterker waren geweest dan zijn verstand? Vast niet. Hij kon zich niet herinneren dat hij ooit een zakelijke afspraak had willen opgeven voor een romantisch middagje in het park. En dat terwijl zijn vader er zelfs tijdens de drukke lunch geen been in zag een bordje met BEN EVEN VISSEN op de deur te hangen. Waarschijnlijk stond het familiebedrijf daarom nu aan de rand van de afgrond.

Hij schudde zijn hoofd. Het dreigde een vreselijke avond te worden. Een van zijn obers had zich ziek gemeld, en zijn doorgaans zo bedaarde chef-kok was er zeker van dat zijn vrouw vreemdging. De arme drommel greep vanavond zo diep in de pot met peper en andere smaakmakers dat je zou denken dat hij de minnaar van zijn vrouw te eten had. Gavin hoopte maar dat al zijn gasten de roodbaarsfilet zouden bestellen. Aan die eenvoudig te bereiden dagschotel viel qua specerijen weinig te verpesten.

Dominick, de barkeeper, versperde hem de weg. 'Ik moet even roken. Kun jij de bar overnemen?'

Gavin probeerde zijn geduld te bewaren en bracht zichzelf in herinnering dat hij hier was om het restaurant te redden, en niet om het personeel om te brengen. 'Nee. Je kent de nieuwe regels. Je rookt maar als je pauze hebt.'

Dominick kromp even ineem en sloeg hem toen op de schouder. Het was moeilijk om de baas te spelen over een man

met wie hij samen was opgegroeid. ‘Ah, toe, ik trek het niet meer. En de gasten zijn voorlopig allemaal voorzien.’

Gavin wierp hem de blik toe die veel jonge stagiairs deed beven. ‘Ga niet te ver, Dominick. Ik moet al ober spelen, ik ga niet ook nog eens achter de bar staan. Als je je baantje wilt houden, ga je nu aan het werk.’ Toen hij Dominicks opstandige blik zag, voelde hij zich bijna schuldig. Bijna.

‘Jij moet een beurt hebben, weet je dat?’ Dominick slofte terug naar zijn plekje achter de bar, een sigaret in zijn hand. Geen wonder dat Mia Casa geen winst maakte.

Gavin had drie maanden de tijd om te voorkomen dat de Titanic zou zinken, en hij was nu al door zijn reddingsboten heen. Het zou helpen als hij een krankzinnig hoog bedrag in de verbouwing stak, maar tenzij ze hun zaken op orde brachten en lof voor hun gerechten oogstten, konden zelfs de goden niet verhoeden dat ze zich te pletter voeren.

Hij onderdrukte een huivering, deed zijn uiterste best kalm te blijven en liep naar tafel drie.

En toen zag hij haar.

Hij bleef als aan de grond genageld staan en staaarde naar haar. Een verwarrende mengeling aan emoties sloeg door hem heen, als een op hol geslagen goederentrein, en heel even was hij ergens anders, in een andere tijd. Het laatste beeld van haar doemde voor zijn ogen op, een beeld dat hij sinds zijn terugkeer naar huis had geprobeerd te onderdrukken.

Ze was met dezelfde man met wie hij haar een paar weken geleden had gezien, toen hij haar ziek van liefdesverdriet had bespioneerd. Hoewel hij zich zo schaamde voor dat verachtelijke gedrag dat hij er misselijk van werd, nam hij haar verschijning gretig in zich op.

Ze trok haar regenjas uit en gooide die over de rugleuning van de stoel. Met haar ene hand schudde ze het vocht uit haar haar, waardoor er een paar losse krullen uit haar strakke en perfect gevormde wrong ontsnapten. Titiaanrode lokken vielen over haar nek en schouders. Hij zag voor zich hoe die krullen altijd wild golvend en ongetemd haar rug hadden bedekt. Als vuur gevangen in satijn, zo had het gevoeld wanneer hij zijn vingers door dat haar had gehaald. De kaars op tafel flikkerde en gaf een parelmoeren glans aan de huid die zichtbaar was boven haar laag uitgesneden zwarte jurk.

Haar jadegroene ogen gingen nu schuil achter een bril met een modieus zwart montuur die nóg iets leek te verbergen, iets ongrijpbaars waarop hij niet meteen de vinger kon leggen. Het was bijna alsof er een muur rondom haar was opgetrokken die 'kijken mag, aanraken niet' riep.

Hij vroeg zich af of de man in haar gezelschap dat signaal negeerde. Hij vroeg zich af waarom die gedachte hem zo dwarszat.

De vrouw reikte naar de menukaart en lachte om iets wat de man zei. Het geluid zweefde te midden van het gerammel van de borden en de glazen uiterst ijl door de ruimte, maar was nog altijd bedwelmend genoeg om hem diep in zijn binnenste te raken. Heet genoeg om hem te herinneren aan een slokje stokoude whiskey. Met een scherpe ondertoon.

'Out of all the gin joints, in all the towns, in all the world, she has to walk into mine.' Jezus, het zou hem niet verbazen als nu een pianist genaamd Sam 'As Time Goes By' zou inzetten.

Gavin haalde diep adem, bleef heel even staan en liep toen naar tafel drie.

Miranda Storme las de menukaart met de vliegensvlugge be-drevenheid van een expert en prentte als vanzelf de prijzen en gerechten in haar geheugen. Ze vroeg zich af of er genoeg tijd was om de dagschotel te bestellen.

‘O, o, je trekt weer dat gezicht.’

Miranda keek op. ‘Welk gezicht?’

Andy Carson fronste zijn wenkbrauwen. ‘Je kritische ge-zicht. Kunnen we niet gewoon lekker eten zonder dat jij je no-titieblok tevoorschijn haalt? Laten we vanavond eens gek doen en spaghetti met gehaktballetjes bestellen, en nu een keer niet kijken of de kok zijn vak verstaat. Ik ben het zat om elke hap die ik neem als werk te zien.’

Ze lachte. ‘Andy, jij houdt er een gratis maaltijd aan over. Je hoeft niet eens de column te schrijven.’

‘Dat maakt niet uit. Ik heb gisteren een Big Mac gegeten en kon er totaal niet van genieten. Ik was veel te hard bezig de in-grediënten van die speciale saus te achterhalen.’

Ze beet op haar lip. ‘Oké, omdat je zo lief bent om mee te gaan naar de opera zal ik de spaghetti bestellen. Daar kan een Italiaans restaurant weinig aan verpesten, en bovendien ko-men we dan niet te laat voor de voorstelling.’

Opgelucht sloeg hij de menukaart dicht. ‘Perfect. We zijn vanavond trouwens niet eens op pad om een recensie... Wat is er? Je kijkt alsof je een spook hebt gezien.’

Ze zag de man naar hun tafel lopen en hoorde een vreemd gebulder in haar oren. Lange passen verkleinden de afstand met dezelfde meedogenloze vastberadenheid die hij jaren ge-leden al had uitgestraald. Het was een van de redenen geweest waarom ze verliefd op hem was geworden.

Totdat hij even vastberaden uit haar leven was verdwenen.

‘Hallo, Red.’

Miranda onderdrukte een huivering toen die diepe, barse stem haar oren streelde. Langzaam hief ze haar gezicht op en keek hem aan, dankbaar dat ze zich nog steeds als verdoofd voelde. Staalblauwe ogen keken haar recht aan en bleven dat doen. Indringend, alsof hij diep in haar ziel kon kijken. Ooit was dat zo geweest. Ze had zich voorgenomen nooit meer dezelfde fout te maken.

‘Hallo, Gavin.’ Ze hield haar toon vlak, alsof ze elke dag haar eerste grote liefde tegenkwam. ‘Hoe is het met je?’

‘Goed.’

Hun beleefde, voor de hand liggende gesprek deed haar huiveren, maar ze kon niets origineels bedenken. Zijn priemende blik verplaatste zich naar Andy. Hij leek de ander in zich op te nemen, schijnbaar zoekend naar zwakheden die hij later kon gebruiken. Er viel een ongemakkelijke stilte over de tafel.

‘Ik heb het vermoeden dat jullie elkaar kennen,’ zei Andy.

Miranda wist haar zelfbeheersing terug te vinden. ‘Andrew Carson, Gavin Luciano.’ De twee mannen knikten naar elkaar. ‘Gavin en ik hebben een paar jaar geleden een relatie gehad. Toen was hij een rijzende ster in de reclamewereld.’ Ze slaagde erin te glimlachen. ‘Ik twijfel er niet aan dat hij heel succesvol is geworden.’

‘Ik ben er even mee gestopt.’

Miranda draaide met een ruk haar hoofd om. ‘Gestopt?’

‘Ja.’ Hij rechtte zijn rug en trok een tevreden gezicht. ‘Ik heb een ander vak gekozen.’

‘Wat doe je nu?’ vroeg ze.

De flauwe glimlach veranderde in een brede grijns. Ze

ademde diep in toen ze zag dat die langzame lach een perfecte rij witte tanden onthulde. Uiterst zelfverzekerd. Onvoorstelbaar arrogant. Overweldigend mannelijk. ‘Dit,’ zei Gavin. Hij haalde een potlood en een notitieblokje uit zijn zak. ‘Mag ik jullie bestelling opnemen?’

Ze knipperde met haar ogen en keek naar zijn kleding: een zwarte coltrui, een kakibroek en een colbertje. ‘Je werkt als ober?’

‘Vanavond wel. Ik ben de eigenaar. Dit is mijn restaurant.’

Een golf aan herinneringen overspoelde haar. Dus daarom had Mia Casa zo bekend geklonken: ze had het restaurant van zijn familie uitgekozen. Niet dat ze hier tijdens hun korte relatie ooit was geweest. Het enige wat ze toen had geweten, was dat zijn familie een Italiaans restaurant ergens in Manhattan had.

Haar maag leek te kapseizen. ‘Je zei altijd dat je nooit iets met het familiebedrijf te maken wilde hebben.’

Er trok een duistere uitdrukking over zijn gezicht, die snel weer verdween. ‘Ik had het fout.’ Hij liet zijn stem zakken tot een vertrouwelijke toon. Een huivering trok langs haar ruggegraat. ‘Wat betreft heel veel dingen.’

Met een trillende hand schoof ze haar bril terug op haar neus. Ze ging hier níét op in. Een luchtig gesprek met de man die haar had gedumpte kon haar eetlust alleen maar bederven. Ze haalde diep adem en klapte snel de menukaart dicht. ‘Interessant. Nou, we willen nu wel bestellen.’

Andy leunde achterover en maakte een gebaar. Aan zijn gezicht was te zien dat hij dit steeds vermakelijker vond. ‘Miranda, bestel jij maar voor me. Je weet wat ik wil.’

Tot haar genoegen zag ze een frons op Gavins gezicht ver-

schijnen. Meneer de macho zou nooit een vrouw voor hem laten bestellen. Voor deze ene keer besloot ze gemeen te zijn. Ze boog zich over de tafel heen naar Andy, legde haar hand op de zijne en begon met zijn vingers te spelen. Zijn geschokte gezicht gooide bijna roet in het eten, maar ze gaf hem onder tafel een snelle schop en negeerde het feit dat hij even ineenkromp. ‘Liefje, heb je vanavond zin in iets traditioneels?’

Hij knipperde even en zei pas iets toen ze haar hak in zijn enkel drukte. ‘O ja, schatje, traditioneel lijkt me lekker.’

Nu haar ervaring als culinair recensente de overhand kreeg, kon ze zich onderdompelen in de vertrouwde wereld van lekker eten. ‘We beginnen met de *calamari*, graag met wat *bruschetta* erbij. Als hoofdgerecht spaghetti met gehaktballetjes. Wat is de groente van de dag?’

Kromp hij in elkaar, of was het haar verbeelding? ‘De groente van de dag is *rapini*, maar ik raad een salade aan. Onze dressing van het huis vormt de perfecte aanvulling.’

‘Rapini, graag.’

‘Onze gevulde artisjokken zijn vermaard. Ik weet zeker dat jullie die wel zullen waarderen.’

Goed, hij wilde dus echt niet dat ze de rapini zou proberen. Ze had zo vaak in restaurants gegeten dat het haar niet ontging wanneer een ober de opdracht had gekregen de gasten bepaalde gerechten te slijten. Een innig gevoel van tevredenheid ging door haar heen. ‘Nee.’

Hij verplaatste zijn gewicht op zijn andere voet. ‘Zoals je wilt. Kan ik dan misschien de dagschotel aanraden? De chefkok heeft de hele avond gewerkt aan dit bijzondere gerecht van roodbaarsfilet op een bedje van polenta, geserveerd met...’

‘Nee, dank je. Maar we willen wel graag twee glazen *chianti riserva*.’

De frustratie straalde aan alle kanten van hem af. Gavin was eraan gewend dat hij de baas was, zowel in als buiten de slaapkamer, en Andy dreef hem waarschijnlijk tot waanzin omdat hij Miranda het woord liet doen. ‘Misschien heeft je tafelgenoot nog een voorkeur?’ vroeg Gavin.

Andy haalde zijn schouders op. ‘Ik sluit me bij haar aan.’

Miranda moest bijna lachen toen ze zag dat haar voormalige geliefde zijn kaken op elkaar klemde en wierp Andy over de tafel heen een kushandje toe. ‘Wat heerlijk dat je niet je zin wilt doordrijven. Ik zal je niet teleurstellen, schat. Dat heb ik toch nog nooit gedaan?’

‘Grappig. Vroeger vond je het heerlijk om niet de baas te hoeven zijn.’ Hij zweeg even. ‘En dat maakte je luidkeels kenbaar, als ik het me goed herinner.’

Haar adem bleef steken in haar keel toen ze zich herinnerde dat hij haar vroeger tegen de muur had gedrukt, haar rok omhoog had getrokken en haar had laten smeken. Ze kneep haar dijen tegen elkaar, wachtend totdat ze weer lucht kreeg, en wist toen te glimlachen. ‘Dat was toen. Nu slaan we het dessert over, zodat we om acht uur in de Met kunnen zijn.’

Zijn potlood bleef in de lucht hangen. ‘*La Traviata*?’

Toen Miranda zijn duim traag en soepel over de zijkant van het potlood zag wrijven, herinnerde ze zich weer dat die vingers haar naakte huid hadden gestreeld terwijl de krachtige klanken van de opera de kamer vulden. Ze herinnerde zich elke streling van zijn lichaam tegen het hare, de manier waarop hij haar ritme had beheerst, haar kreten negerend en haar meevoierend op een woeste rit vol genot, totdat de spanning

een hoogtepunt bereikte en de muziek aanzwol tot een machtig crescendo. Ze wist nog hoe ze daarna in zijn armen had gelegen, starend naar het vuur, in de wetenschap dat ze van hem was.

‘Ja.’ Ze vervloekte de hese klank van haar stem.

‘Je hebt altijd al van die opera gehouden.’ Zijn verhitte blik gleed over haar gezicht, en daarna lager. ‘Sommige dingen veranderen nooit.’

Ze wendde haar blik af en gaf hem de menukaarten aan. ‘Dat is het voorlopig. Bedankt.’

‘Ik kom dadelijk de voorafjes serveren.’ Gavin draaide zich om en liep sierlijk naar de andere kant van de zaal.

Andy schraapte zijn keel. ‘Wauw, mijn been zit onder de blauwe plekken. Wil je het volgende keer vooraf even melden als ik je minnaar moet spelen?’

‘Sorry, Andy, het is nogal... ingewikkeld.’

Hij grinnikte. ‘Het geeft niet, ik had er wel lol in. Dat was zeker die vent die je zo rot behandeld heeft, hè?’

Zijn woorden raakten de gevoelige plek vol herinneringen diep in haar binnenste. ‘Ja.’

Andy stak zijn hand uit en gaf een onhandig klopje op haar hand. ‘Eens kijken, dit is zo’n moment waarop mijn vrouw iets zou zeggen waardoor je je beter voelt.’

‘Zin om een poging te doen?’

‘Daar zijn mannen niet goed in.’

Ze uitte een gekweld lachje. ‘Zeg dat wel. Maar hij heeft me heel veel over mezelf geleerd. Ik ben nu wel sterker.’ Misschien zou ze dat geloven als ze het maar vaak genoeg zei.

Een wenkbrauw vloog omhoog. ‘Verwar kracht niet met ontkenning. Dat je jezelf niet langer iets laat voelen, betekent nog niet dat je sterk bent.’

‘Ik heb het vaker gezegd, je had psychiater moeten worden.’
‘Dit heb ik niet zelf bedacht. Dit zegt mijn psychiater.’

Miranda zuchtte. ‘Misschien geeft hij groepskorting. Volgens mij kan ik na vanavond wel een sessie gebruiken.’

Miranda knipperde haar tranen weg en tastte naar haar waterglas, maar helaas was dat leeg en moest ze het doen met een slok chianti. De alcohol versterkte het brandende gevoel op haar tong en wist het vuur niet te doven.

Andy pakte zijn waterglas vast, duidelijk slachtoffer van hetzelfde ongemak. ‘Zeker weten dat jij hem niet hebt gedumpt en hij nu op wraak zint?’

Miranda verslikte zich in haar wijn. ‘Het is nogal, eh, heftig van smaak, hè?’

‘Het lijkt wel of er een heel pond peper en knoflook in zit.’ Hij gebaarde dat hij nog wat water wilde. ‘En die rapini was gewoon eng. Ik zit er nog steeds op te kauwen, terwijl we het een uur geleden hebben gegeten.’

‘Het brood was wel lekker.’

‘Ja, laten we deze tent vier sterren toekennen.’

Miranda lachte. Haar vriend vond niets zo erg als een teleurstellend Italiaans restaurant. ‘Niet zo gepikeerd. We bestellen wel wat *cannoli* om mee te nemen.’

Hij snoof.

Ze stond op. ‘Vraag jij om de rekening? Dan ga ik nog even naar de wc.’

‘Prima. Ik zie je straks buiten.’

Haar hakken tikten op de houten vloer toen ze door de eetzaal naar achteren liep. Haar blik gleed over de inrichting, een combinatie van elementen uit de oude en de nieuwe wereld.

De grote moderne bar maakte duidelijk dat het restaurant aan de nodige groeipijnen leed en dat er een strijd gaande was tussen moderniseren en een behoefte om vast te houden aan tradities. Miranda dacht aan Gavin Luciano als de baas van dit restaurant en zag een piraat voor zich die zijn schip bestuurde.

Ze waste haar handen en bestudeerde aandachtig haar spiegelbeeld. Toen ze een paar losgeraakte plukjes terug in haar wrong probeerde te steken, zag ze dat haar handen trilden. Ze liet haar armen zakken en keek in de spiegel.

Drie jaar.

Hoe lang had ze zitten hopen dat hij terug zou komen? Dat hij haar zou opzoeken en zou bekennen dat hij verliefd op haar was? En wilde blijven?

Te lang. Ten slotte was ze volwassen en sterk geworden en had ze beseft dat hij nooit terug zou komen, dat ze haar eigen leven moest opbouwen.

En nu was hij terug.

Miranda rechtte haar schouders. Het deed er niet meer toe. Ze zou dit restaurant dadelijk verlaten en hem nooit meer zien. Het kwam door de schrik dat haar lichaam zo vreemd aanvoelde.

Ze trok de deur open en liep de lange gang in.

‘Jeetje, je ziet er goed uit, Red.’

Ze verstijfde en draaide zich toen langzaam om, totdat ze oog in oog stond met haar verleden. ‘Dank je. Jij bent geen spat veranderd.’

Hij lachte zacht en deed een stap naar voren. Zijn lichaam straalde een en al mannelijke energie uit, die haar naar hem toe lokte. Zijn blik gleed over haar gezicht, haar haar en toen verder naar beneden. ‘Als een ander dat zou zeggen, zou ik het

als een compliment opvatten. Nu jij het zegt, word ik argwanend.'

Miranda moest haar uiterste best doen om kil en afstandelijk te blijven. 'Ik weet zeker dat je niet wakker ligt van mijn mening.'

Een trage grijns speelde rond zijn lippen. 'Je mening kan me vrij weinig schelen. Je hield me altijd op genoeg andere manieren wakker.'

Ze deinsde terug toen die intieme woorden tussen hen in bleven hangen. 'Ik moet gaan.'

'Wacht.' Hij stak zijn hand uit en pakte haar bovenarm vast.

Schokgolven van hitte gingen door haar heen, en ze deed een stap naar achteren, opeens bang voor hem.

Hij leek het te merken en gaf haar de ruimte. 'Ik wilde even met je praten.'

'Er valt niets te zeggen.'

Hij kromp ineen. 'Ik heb geprobeerd contact met je op te nemen. Dat wilde ik doen, bedoel ik.'

'Ik begrijp het. Nou, dat maakt alles goed, neem ik aan. Bedankt dat je dat misverstand even hebt opgehelderd.'

Hij liet zijn adem ontsnappen. 'Verdomme, Miranda, luister alsjeblieft naar me. Ik wil het graag uitleggen.'

Ze schudde haar hoofd. 'Je bent niet te geloven. Denk je nou echt dat je, omdat je me toevallig bent tegengekomen, het verleden in een paar zinnen kunt oplossen? Zo ja, dan heb ik een nieuwtje voor je: het doet er niet meer toe.'

'Je bent kwaad. Dat kan ik begrijpen.'

Ze lachte. 'Ik ben niet kwaad. Ik ben niet verdrietig. Ik voel helemaal niets. Ik heb wat er tussen ons is gebeurd achter me gelaten en voel niet de minste behoefte om het op te rakelen.'

‘Vanwege hem?’ Gavin wees met zijn duim naar het einde van de gang. ‘Vanwege die vent met wie je nu bent?’

Haar mond viel open. ‘Ik kan gewoon niet geloven dat je me dat vraagt.’

‘Hij lijkt me niet geschikt voor je,’ stelde hij vast.

‘Je bent gek. En ik ga niet nog langer naar je geraaskal staan luisteren. Straks komen we nog te laat voor de opera.’

Deze keer hield hij haar tegen door haar tegen de muur te duwen. Hij boog zich voorover. De vertrouwde geur van citroen en specerijen omhulde haar, en hoewel haar gedachten riepen dat ze hem haatte, wist haar lichaam dat hij haar minnaar was geweest. Haar tepels werden zonder dat ze het wilde hard onder haar zwarte wollen jurk en vochtige warmte welder op tussen haar dijen. De lucht knetterde en gonsde van de seksuele energie.

‘Laat me gaan,’ fluisterde ze.

‘Het is er nog steeds, Miranda.’

Ze keek naar zijn arrogant vooruitgestoken kaak, de welving van zijn onderlip, de arendsneus die zijn gezicht overheerste. Zijn lippen hielden op een paar centimeter van de hare halt en zijn adem voelde warm tegen haar mond.

‘Wat wil je van me?’ vroeg ze. ‘Nog meer spelletjes spelen? Ik hoef niet nog een keer een achtbaanrit te beleven, mijn leven is spannend genoeg. Je zoekt maar een ander speelkameeradje.’

Zijn duim duwde haar kin omhoog. Ze voelde dat er diep in haar iets tot leven werd gewekt toen ze een wirwar aan emoties over zijn gezicht zag schieten. Spijt. Pijn. Verlangen.

‘Ik vind het zo erg dat ik je zo’n pijn heb gedaan,’ zei hij.

‘Laat me gaan.’ Haar stem trilde.